

## Arrest

nr. 159 208 van 22 december 2015  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“A. Feitenrelaas*

*U bent Russisch staatsburger van Ingoesje origine, afkomstig uit Nasyr-Kort (Ingoesjetïë). U werkte als boekhouder voor het Ministerie van Landbouw in Nazran. In januari 2006 ontmoette u in de moskee van Nasyr-Kort een Tsjetsjeense jongeman, I. A. (...), die onderdak zocht. U bood hem een kamer aan in het huis van uw broer S. (...), met wie u een binnenplaats deelde. Op 25 april 2006 zag u gemaskerde mannen in zwarte FSB-uniformen het huis van uw broer beschieten. Die nacht waren 2 Tsjetsjeense vrienden van A. (...) blijven logeren. U en uw zus schuilden in uw kamer en na de schoten ging u naar buiten. U werd onder schot gehouden, maar zag dat een gewonde A. (...) werd*

meegenomen en dat er drie lichamen waren: de twee Tsjetsjenen V. (...) en M. (...) alsook uw broer. U en uw zus werden thuis ondervraagd. U werd verteld dat men een rebellengroep onder leiding van I. A. (...) hadden geliquideerd en dat uw broer medeplichtig was. Op 26 april 2006 gingen u en uw zus mee met een agent om het lichaam van uw broer te identificeren in het mortuarium van Nazran. Drie dagen later kwamen twee FSB-medewerkers langs en werden u en uw zus ondervraagd. Op 15 mei 2006 werd u door gewapende mannen meegenomen naar een tijdelijke isolatiecel in Nazran, waar u werd beschuldigd van het bieden van hulp en onderdak aan rebellen en opnieuw ondervraagd werd. In de nacht van 15 op 16 mei 2006 werd u naar een geheime gevangenis in Vladikavkaz getransporteerd. U werd er ondervraagd. U bleef uw betrokkenheid ontkennen en werd geslagen. U zat meerdere maanden opgesloten maar in juli 2006 herkende u een ondervrager als een vroegere vriend, M'. (...). Toen hij u herkende zei M'. (...) dat de situatie er slecht uitzag. Hij hielp u ontsnappen. In de nacht van 1 augustus 2006 werd u naar Nalchik gebracht, waar u enkele weken verbleef. U vernam van M'. (...) dat uw zus twee keer bezoek gekregen had van FSB-agenten die een huiszoeking uitvoerden. Op 29 augustus 2006 werd u opgehaald door een man die u met een vals Russisch reispaspoort, naar Uzhgorod, Oekraïne, bracht. Twee dagen later verliet u Oekraïne aan boord van een mobilhome. Op 4 september 2006 kwam u aan in België en u vroeg dezelfde dag nog asiel aan.

Het Commissariaat-generaal (CG) nam op 25 juni 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw beroep hiertegen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bij arrest verworpen op 28 september 2007. De Raad van State besloot op 22 november 2007 dat uw beroep tegen deze beslissing niet toelaatbaar was. U verliet het land echter niet en vroeg opnieuw asiel aan op 2 december 2008. U verklaarde nog steeds te worden gezocht omwille van de problemen die u in 2006 had gekend in Ingoesjetië. Ook deze tweede aanvraag werd door het CG afgewezen op 30/03/2010. Het beroep dat u hiertegen aantekende werd op 13/09/2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U bekam een tijdelijke verblijfsvergunning op basis van een medische regularisatie. Eind april 2011, op het ogenblik dat uw Belgische verblijfsvergunning nog geldig was, keerde u vrijwillig terug naar de Russische Federatie. In het bezit van een valse Roemeense identiteitskaart reisde u tot Roemenië. Daar stak u illegaal de grens over naar Oekraïne. Vanuit Oekraïne reisde u met uw Russische binnenlandse paspoort verder tot Ingoesjetië. Daar verbleef u aanvankelijk bij familie. Kort na uw aankomst kon u via een ver familielid met hoge connecties uw problemen regelen mits de betaling van 1,5 miljoen roebel. Meteen nadien bracht u uw documenten in orde: u vroeg een nieuw binnenlands en internationaal paspoort aan, regelde uw woonregistratie en verzamelde de nodige documenten om een zelfstandige vervoersmaatschappij op te richten. Een jaar lang ging het u voor de wind. In mei 2012 echter kreeg u bezoek van de familie van A. I. (...). Ze verklaarden de bloedwraak tegenover u, omdat A. (...) in uw huis levensgevaarlijk gewond raakte. Een week later stuurde u een imam naar de familie van A. (...) om te bemiddelen, doch deze poging draaide op niets uit, waarna u besloot het land opnieuw te verlaten. U reisde van Ingoesjetië naar Moskou, waar u een Grieks visum aanvraag. In afwachting van dit visum verbleef u in verschillende Oekraïense grensdorpen. U verkreeg uw Griekse visum in augustus 2012 en reisde terstond per vliegtuig via Oslo naar Amsterdam, waar u per trein doorreisde naar België. Intussen was u niet meer in regel voor uw verblijf op basis van medische redenen. Nadat ook uw Griekse visum verviel, regelde u een valse Roemeense identiteitskaart en rijbewijs. In augustus 2013 werd u opgepakt en veroordeeld voor koperdiefstal en zat in een Belgische gevangenis uw straf uit. Vanaf februari 2014 verbleef u respectievelijk in België en bij vrienden en kennissen in Amsterdam, aan de Azurenkust en in Ligurië.

U keerde uiteindelijk terug naar België en besloot op 30/04/2015 een derde asielaanvraag in te dienen. Ter staving van deze derde aanvraag legde u volgende documenten neer: uw oude en nieuwe binnenlandse paspoorten (afgifte 2002 en 2011), een getuigenverklaring vanwege uw burens, een attest van uw blanco Russische strafblad, een verklaring van een imam, een kopie van uw valse Roemeense identiteitsdocumenten, een Belgisch attest van verlies van uw identiteitsdocumenten, een handgeschreven verklaring van uzelf en een envelop.

#### B. Motivering

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw voorgaande asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw laatste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Aangezien u in het kader van uw asielaanvraag volhardt in uw vluchtrelaas en de asielmotieven

die echter eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw asielaanvraag incorrect is.

In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Wel integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat u, die in het kader van uw twee voorgaande aanvragen in 2006 en 2009 nog meende de Russische autoriteiten te vrezen, geheel vrijwillig terugkeerde naar uw regio van herkomst, dit op het ogenblik dat u een geldig verblijf genoot in België (CG p.4). Deze vrijwillige terugkeer ondersteunt de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vrees nog verder. Immers, zo blijkt uit uw verklaringen dat u eind april 2011 terugkeerde naar Ingoesjetië (CG p.3) en er meteen uw identiteitsdocumenten en woonregistratie in orde bracht (CG p.4-5). U verzamelde allerhande documenten om een zelfstandige zaak te kunnen oprichten, reisde regelmatig en bezocht vrienden in Moskou en Sint-Petersburg (CGp.5-6). U beaamde dat iedereen op de hoogte was van uw terugkeer (CG p.5).

Deze vaststelling valt moeilijk te rijmen met uw eerder aangevoerde vrees voor vervolging van overheidswege. Uw verklaring hiervoor, als zou u clandestien zijn teruggekeerd, om vervolgens meteen na aankomst via een ver familielid met hoge connecties uw problemen op te lossen mits de betaling van een grote som geld (CG p.4), kan niet overtuigen.

Immers, zo vallen belangrijke tegenstrijdigheden op te merken in uw verklaringen betreffende deze terugkeer. Zo stelde u zogenaamd illegaal de grens met de Russische Federatie te zijn overgegaan (CG p.3). Geconfronteerd met uw eerdere uitspraken, als zou u met uw binnenlands paspoort de grens zijn overgegaan (en dus legaal), repliceerde u: "Neen, ik werd toen nog gezocht, hoe kan dat?" (CGp.3). Nochtans stelde u eerder expliciet en tot tweemaal toe, eenmaal tijdens uw gehoor bij de DVZ én nogmaals in het kader van uw gehoor op het CG, dat u van Oekraïne met uw binnenlands Russisch paspoort naar Ingoesjetië terugkeerde (DVZ verklaring meervoudige aanvraag, rubriek 14, CG p.3). Uw simpele nadere ontkenning biedt dan ook geen tegenkracht voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Dat hiermee vastgesteld kan worden dat u op legale wijze, gebruikmakende van uw eigen binnenlandse paspoort, zou zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst, waar u naar eigen zeggen federaal gezocht werd, tast de geloofwaardigheid van uw initiële asielrelaas, dat nochtans aan de grondslag ligt van uw huidige bijkomende problemen, nog verder aan.

Bovendien is het weinig aannemelijk dat u deze optie om uw problemen op te lossen, met name een familielid met connecties, niet eerder zou hebben benut, te meer gezien deze optie klaarblijkelijk bijzonder vlot verliep (een maand na uw terugkeer verkreeg u reeds een binnenlands paspoort). Uw argumentatie hiervoor, als zou uw vriend en familielid I. (...) pas in 2010, bij de aanstelling van de nieuwe president Yunus-bek Yevkurov, over de juiste connecties beschikt hebben om uw probleem op te lossen, strookt niet met de algemeen bekende informatie, waaruit blijkt dat president Yevkurov reeds aangesteld werd in oktober 2008 (i.e. nog vóór uw tweede asielaanvraag in december 2008). Nochtans stelde u expliciet onmiddellijk te zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst zodra u wist dat de kans zich voordeed om uw probleem op te lossen (CG p.4). Zelfs als rekening zou worden gehouden met de mogelijkheid dat president Yevkurov tijd nodig zou hebben om een andere bewindsploeg te installeren, waaronder dan de juiste connecties om uw problemen op te lossen, zoals u zelf suggereert (CG p. 4), kan bezwaarlijk worden aanvaard dat zulke opportuniteit pas mogelijk zou zijn 'na 2010' en dat u de facto pas in april 2011, twee en een half jaar na de aanstelling van Yevkurov zou terugkeren naar uw herkomstland.

Zoals voorafgaand geïllustreerd kan nog steeds geen geloof gehecht worden aan uw initiële asielrelaas, waaruit volgt dat ook uw huidige problemen, met name een bloedwraak die over u zou zijn afgekondigd omwille van de schietpartij destijds in het huis van uw broer, en die volledig voortvloeien uit uw oorspronkelijke relaas, evenmin geloofwaardig zijn. Daarenboven zijn ook uw verklaringen over deze nieuwe problemen op zich reeds weinig overtuigend.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat A. (...) op 25/04/2006 in het huis van uw broer, waarmee u een binnenplaats deelde, zwaargewond raakte door toedoen van de ordediensten, die hem ook wegbrachten. U zou nog tot 15/05/2006 thuis verbleven hebben. In die tijd heeft de familie van A. (...) u kennelijk niet aangesproken of beschuldigd. U keerde vervolgens in april 2011 terug naar Ingoesjetië en verbleef er niet ver van Nasir-Kort bij uw familie. U beaamde dat iedereen op de hoogte was van uw terugkeer (CG p.5) en had een publiek leven van zodra uw probleem met de autoriteiten geregeld was, zijnde vlak na uw aankomst ter plaatse. Het is in deze context dan ook weinig aannemelijk dat de familie van A. (...) u desondanks pas in april 2012 bezocht zou hebben, een jaar na uw terugkeer naar Ingoesjetië en maar liefst 6 jaar na de gewraakte feiten. U gaf hiervoor verschillende verklaringen. U stelde vooreerst dat ze wellicht pas dan te weten kwamen dat u terug was (CG p. 5-6), wat gezien uw publiekelijke leven weinig aannemelijk is. Uw stelling als kon de familie niet eerder de bloedwraak uitspreken omdat ze niet wisten waar u was (CG p.7) en men u persoonlijk de bloedwraak zou moeten verklaren, gaat voorbij aan het feit dat u vlak na de feiten nog verschillende weken in uw eigen huis

woonde, alsook het feit dat u reeds in april 2011 opnieuw thuis was, en de informatie over bloedwraak waaruit blijkt dat een bloedwraak aan de familie van de tegenpartij kan worden meegedeeld (dus ook eventueel tegenover uw zus, een ver familielid, enz.).

Gezien de omstandigheden van het overlijden van A. (...), die in het huis van uw broer gewond raakte bij een inval van de ordediensten, door hen werd meegenomen en later aan zijn verwondingen overleed, is bovendien weinig logisch dat men u, die zelf slachtoffer was van de situatie, verantwoordelijk zou achten voor de dood van A. (...). Hiermee geconfronteerd, kon uw argumentatie niet overtuigen. U stelde : "zij willen gewoon de schuld aan iemand geven om hun respect terug te winnen (..) dat speelt voor hen geen rol of ze zich wreken op een onschuldige persoon of niet" (CG p.6), wat indruist tegen de logica van de erewraak, die er net op gericht is om de dader van een misdaad zelf te berechten (informatie betreffende bloedwraak in Tsjetsjenië werd ter illustratie aan het administratieve dossier toegevoegd). Uw illustratie van de situatie van een verkeersongeval, waarbij ook bloedwraak tegen een 'onschuldige' van toepassing zou zijn (CG p.6), wordt overigens tegengesproken door bijgevoegde info, waaruit blijkt dat in dergelijke gevallen net geen bloedwraak wordt toegepast (zie info toegevoegd).

Daarnaast kan nog opgemerkt worden dat u weinig initiatief aan de dag legde om de vermeende bloedwraak in der minne te regelen. U zou weliswaar een geestelijke hebben ingeschakeld om te bemiddelen, doch nadat deze poging op niets uitdraaide besloot u het land wederom te verlaten (DVZ verklaring meervoudige aanvraag, rubriek 15). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CG beschikt dat sinds het aantreden van president Yevkurov er grote inspanningen werden geleverd om het probleem van bloedwraak in Ingoesjetië terug te schroeven. Deze aanpak, waarbij speciale bemiddelingsorganen werden opgericht om vetes op te lossen, leverde bovendien reeds hoopgevende resultaten op (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Het is in die context dan ook niet onredelijk om te verwachten dat u gebruik zou maken van deze mogelijkheden om het interpersoonlijke conflict waarin u betrokken zou geraakt zijn op te lossen, alvorens uw land van herkomst te ontvluchten.

Er moet volledigheidshalve benadrukt worden dat uw derde asielaanvraag bovendien erg laattijdig is. Van personen die beweren nood te hebben aan internationale bescherming, mag nochtans verwacht worden dat zij zich, zo snel als redelijkerwijze mogelijk is, tot de bevoegde instanties wenden, wat u kennelijk hebt nagelaten. Immers, nadat u in augustus 2012 uw herkomstland was ontvlucht, keerde u terug naar België. Omdat u vreesde gerepatriëerd te worden, diende u geen nieuwe asielaanvraag in, ondanks de nieuwe feiten die u zou hebben meegemaakt, doch hervatte uw leven in België gebruikmakende van uw Griekse visum. Na het vervallen van uw Griekse visum schafte u zich valse Roemeense identiteitsdocumenten aan. U werd opgepakt en veroordeeld voor diefstal en bracht 6 maanden in de gevangenis door. Na uw vrijlating verbleef u nog 6 maanden illegaal en zonder valse documenten in België, alvorens in augustus 2014 te vertrekken naar Zuid-Frankrijk en Noord-Italië voor vriendenbezoek. In oktober 2014 keerde u terug naar België (DVZ verklaring meervoudige aanvraag, rubriek 15), om pas op 30/04/2015 een nieuwe aanvraag in te dienen bij de Belgische asielinstanties.

De vaststelling dat u dermate lang getalmd heeft om zich in België tot de asielinstanties te wenden, doet afbreuk aan de ernst van de door u voorgehouden vrees. Gevraagd naar deze opmerkelijke laattijdigheid, stelde u dat uw advocaten u hadden verteld dat u geen kans zou maken en gerepatriëerd zou kunnen worden (DVZ, verklaring meervoudige aanvraag, rubriek 15, CG p.9-10). Dergelijke uitleg kan geenszins verschonen dat u nog 4 jaar na uw terugkeer wachtte om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, te meer gezien de vaststelling dat u reeds in de gevangenis zat, wat, bij afwezigheid van een asielaanvraag, een verhoogd risico op repatriëring inhoudt (waarvan u ook op de hoogte blijkt te zijn, CG p.9). Dat u zelfs in die risicovolle omstandigheden geen initiatief nam om de nieuwe relevante informatie aan de asielinstanties kenbaar te maken, ondermijnt nog verder de ernst en geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees. Immers, er mag verondersteld worden dat u reeds vertrouwd was met de asielprocedure en de modaliteiten van deze procedure, aangezien u reeds tweemaal eerder een asielaanvraag had ingediend en op diverse advocaten beroep deed.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten valt

*er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.*

*De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.*

*De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw oud en nieuw binnenlands Russische paspoort bevatten in hoofdzaak identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. Uw nieuw binnenlands paspoort, uitgereikt in mei 2011, alsook het blanco Russische strafattest levert een voorzichtige indicatie van uw terugkeer naar Ingoesjetië, dewelke in onderhavige beslissing evenmin betwist wordt. Uw internationale paspoort met Griekse visum, waarmee u naar België terugkeerde in 2012 heeft u niet voorgelegd. U zou dit paspoort lang na uw aankomst in België verloren zijn, en staaft dit met een attest van verlies, uitgereikt door de Belgische politie. Gezien de datum van opmaak van het attest, daags voor uw gehoor op het CG en maar liefst een jaar en 3 maanden na het beweerde verlies van deze documenten (CG p.2), kan aan dit attest, dat slechts werd opgesteld op basis van uw verklaringen, weinig bewijskracht worden ontleend. De kopie van uw valse Roemeense identiteitsdocumenten levert evenmin relevante informatie met betrekking tot uw asielrelaas.*

*Dient erop gewezen dat documenten slechts plausibele, geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, doch deze niet vervangen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Russische documenten, met name indien uitgegeven in de noordelijke Kaukasus, reeds bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas.*

*De door u aangebrachte getuigenverklaring, ongedateerd, ondertekend door zes bureaus doch niet voorzien van een kopie van hun identiteitsdocument, kan bovenstaande beoordeling dan ook niet drastisch ombuigen. Een louter op uw vraag opgestelde verklaring, die ondertekend werd door mensen die u persoonlijk kent, kan niet als objectief bewijselement gelden. Hetzelfde geldt voor het attest van de imam. Het gesolliciteerde karakter van dit attest blijkt nog duidelijk uit de laatste zin van deze brief ('Dit attest is afgegeven ter voorlegging op de plaats waar het wordt gevraagd.'). Het is bovendien opmerkelijk dat de brief reeds in juni 2012 werd opgesteld, maar deze u pas in 2015 werd opgestuurd (zie neergelegde envelop; CG p.2-3). Nochtans verbleef u op het ogenblik van afgifte nog in de Russische Federatie. Tot slot kan ook uw aanvullende schriftelijke verduidelijking dd. 29/06/2015 bevat geen informatie die een ander licht kan werpen op bovenstaande motieven.*

#### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van artikel 4, § 1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen "48/3 tot 48/7" en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure

heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt". Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van een appreciatiefout.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonde op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij de schending inroept van artikel 4, § 1 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, stelt de Raad vast dat zij niet aanvoert op welke manier dit artikel zou zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielrelaas voorgehouden bij haar vorige asielaanvragen. De tweede

asielaanvraag van verzoekende partij van 2 december 2008 werd door verwerende partij bij beslissing van 30 maart 2010 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 48 022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 september 2010, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State (administratief dossier, map tweede asielaanvraag). Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissingen inzake haar eerdere asielaanvragen (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.6.1. Verzoekende partij meent dat verwerende partij verkeerdelijk ervan uitgaat dat er een link bestaat tussen haar eerste twee asielaanvragen en haar huidige asielaanvraag. Evenwel is haar huidige asielaanvraag gebaseerd op het feit dat A. vermoord werd in haar huis, samen met haar broer, en dat zij ten gevolge hiervan het voorwerp uitmaakt van een bloedwraak vanwege de familie van A. maar niet op de vervolgingen waarvan verzoekende partij vervolgens het voorwerp uitmaakte. Tijdens haar eerdere asielaanvragen werd door verwerende partij vooral geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan het feit dat verzoekende partij vervolgd zou worden door de overheden, en niet dat geen geloof kon worden gehecht aan het overlijden van A. en haar broer. Verzoekende partij bemerkt dat zij toen ook de overlijdensakte van haar broer had voorgelegd. Verzoekende partij stelt dat haar huidige asielaanvraag onafhankelijk van de vorige moet worden onderzocht.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat de huidige problemen die verzoekende partij aanvoert, met name een bloedwraak die over haar zou zijn afgekondigd omwille van de schietpartij destijds in het huis van haar broer, volledig voortvloeien uit haar oorspronkelijk asielrelaas waaromtrent reeds geoordeeld werd dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Uit wat volgt blijkt tevens dat door verzoekende partij geen nieuwe elementen worden aangebracht waaruit blijkt dat de uitkomst van haar vorige asielaanvragen incorrect was. Derhalve zijn ook de door haar voorgehouden huidige problemen ongeloofwaardig. Waar verzoekende partij bemerkt dat tijdens haar eerdere asielaanvragen door verwerende partij vooral werd geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan het feit dat verzoekende partij vervolgd zou worden door de overheden, en niet dat geen geloof kon worden gehecht aan het overlijden van A. en haar broer, stelt de Raad evenwel vast dat in het kader van haar eerdere asielaanvragen werd geoordeeld dat verzoekende partij evenmin het door haar voorgehouden incident van 25 april 2006, toen de FSB een militaire actie uitvoerde bij haar thuis waarbij haar broer en twee Tsjetsjenen gedood werden en waarbij haar gast, de Tsjetsjeen A. I., gearresteerd werd, aannemelijk heeft gemaakt (administratief dossier, mappen eerste en tweede asielaanvraag). Omtrent de door verzoekende partij aangebrachte overlijdensakte werd reeds geoordeeld dat hieruit noch kan worden opgemaakt in welke omstandigheden de broer van verzoekende partij overleed, noch of hij stierf aan opzettelijk door derde toegebrachte letsels, waardoor het document het door verzoekende partij verklaarde asielrelaas niet op objectieve wijze kan staven (administratief dossier, map tweede asielaanvraag). Daar verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag stelt dat de familie van A. I. uit is op bloedwraak precies omwille van het feit dat A. in haar huis levensgevaarlijk gewond raakte, een gebeurtenis die verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt, wordt ook de geloofwaardigheid van de door haar beweerde bloedwraak vanwege de familie van A. I. tegenover haar ondermijnd.

2.2.7.1. Betreffende de bemerking van verwerende partij dat de vaststelling dat verzoekende partij geheel vrijwillig terugkeerde naar haar regio van herkomst eind april 2011 niet te rijmen valt met de eerder door haar aangevoerde vrees voor vervolging van overheidswege, betoogt verzoekende partij dat verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat verzoekende partij haar problemen kon oplossen via een familielid met hoge connecties. Bovendien waren er ondertussen meerdere jaren gepasseerd sinds de evenementen die aan de basis lagen van haar eerste asielaanvraag.

2.2.7.2. De Raad bemerkt dat door verwerende partij in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd wordt dat de uitleg van verzoekende partij als zou zij clandestien zijn teruggekeerd om vervolgens meteen na aankomst via een ver familielid met hoge connecties haar problemen op te lossen mits betaling van een grote som geld niet kan overtuigen gelet op belangrijke tegenstrijdigheden in haar verklaringen betreffende deze terugkeer en de onaannemelijkheid dat verzoekende partij deze optie om haar problemen op te lossen niet eerder zou hebben benut. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheid te weerleggen of te verklaren, waardoor deze uitleg haar vrijwillige terugkeer naar haar regio van herkomst eind april 2011 – geheel tegenstrijdig met haar eerder aangevoerde vrees voor vervolging van overheidswege – niet kan verklaren. Waar verzoekende partij bemerkt dat er ondertussen meerdere jaren gepasseerd waren sinds de evenementen die aan de basis lagen van haar eerste asielaanvraag, stelt de Raad echter vast dat verzoekende partij op 2 december 2008 een tweede asielaanvraag indiende waarbij zij verklaarde nog steeds te worden gezocht omwille van de problemen die zij in 2006 had gekend in Ingoesjetië en dat zij tegen de negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal inzake deze asielaanvraag nog op 15 april 2010 beroep aantekende (administratief dossier, map tweede asielaanvraag). De ongeloofwaardigheid van het initiële asielrelaas van verzoekende partij wordt dan ook verder bevestigd door het feit dat verzoekende partij, die tot dan nog volhield te vrezen voor de autoriteiten van haar land van herkomst, amper een jaar later vrijwillig terugkeert naar Ingoesjetië. Een dergelijk gedrag van verzoekende partij is onverenigbaar met de door haar tijdens haar eerdere asielaanvragen voorgehouden vrees voor de autoriteiten van haar land van herkomst.

2.2.8.1. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen omtrent het al dan niet gebruikt hebben van haar binnenlands Russisch paspoort bij het oversteken van de grens met de Russische Federatie bij haar terugkeer naar Ingoesjetië, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij inderdaad bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal verteld heeft dat zij met haar binnenlands Russisch paspoort vanaf Oekraïne is gereisd. Hiermee bedoelde zij evenwel dat zij binnen Oekraïne met haar Russisch paspoort heeft gereisd, gezien zij daar nooit problemen heeft gehad met de autoriteiten. Om de grens met de Russische Federatie over te steken heeft zij evenwel illegaal gereisd, zoals zij uitgelegd heeft op het Commissariaat-generaal.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat zij enkel binnen Oekraïne met haar binnenlands Russisch paspoort heeft gereisd, en niet toen zij de grens met de Russische Federatie overstak, een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij tot tweemaal toe, bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij *vanuit* Oekraïne *naar* Ingoesjetië is gereisd met haar binnenlands Russisch paspoort (administratief dossier, stuk 11, verklaring meervoudige aanvraag, rubriek 14; administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 24/06/2015, p. 3).

2.2.9.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat verzoekende partij de optie om een familielid met connecties in te schakelen om haar problemen op te lossen niet eerder zou hebben benut, te meer gezien deze optie klaarblijkelijk bijzonder vlot verliep, bemerkt verzoekende partij dat de nieuwe president tijd nodig had om een nieuwe ploeg onder hem te vormen, hetgeen iets langer dan een jaar heeft geduurd. Dit is geenszins een onredelijke termijn in dergelijke omstandigheden. Het is daarom dan ook dat haar familielid pas in 2010 over de nodige connecties beschikte om haar problemen op te lossen. Zij kon deze optie dan ook onmogelijk vroeger gebruiken. Voorts geeft verzoekende partij aan dat het zo bijzonder vlot verliep omdat zij pas op het moment dat er reeds een oplossing bestond is teruggekeerd naar Ingoesjetië en de connecties al waren gemaakt voor haar terugkeer naar Ingoesjetië.

2.2.9.2. De Raad merkt echter op dat uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 1) blijkt dat president



Yevkurov reeds aangesteld werd in oktober 2008 – nog voor de tweede asielaanvraag van verzoekende partij in 2008 – en dat verzoekende partij expliciet stelde dat zij onmiddellijk is teruggekeerd naar haar land van herkomst zodra zij wist dat de kans zich voordeed om haar probleem op te lossen. Door verwerende partij werd gemotiveerd dat, zelfs indien rekening zou worden gehouden met de mogelijkheid dat president Yevkurov tijd nodig zou hebben om een andere bewindsploeg te installeren, waaronder dan de juiste connecties om de problemen van verzoekende partij op te lossen, bezwaarlijk aanvaard kan worden dat zulke opportuniteit pas mogelijk zou zijn 'na 2010' en dat verzoekende partij *de facto* pas in april 2011, twee en een half jaar na de aanstelling van Yevkurov, zou terugkeren naar haar herkomstland. De Raad acht het geenszins overtuigend dat verzoekende partij enerzijds in haar verzoekschrift stelt dat het vormen van een andere bewindsploeg "*iets langer dan een jaar*" geduurd zou hebben en dat haar familielid pas in 2010 over de nodige connecties beschikte om haar problemen op te lossen, doch pas *de facto* terugkeerde in april 2011.

2.2.10.1. Waar verwerende partij de verklaringen van verzoekende partij over haar nieuwe problemen op zich reeds weinig overtuigend acht, en meer bepaald aangaande de motivering van verwerende partij dat het weinig aannemelijk is dat de familie van A. verzoekende partij pas in april 2012 bezocht zou hebben, een jaar na haar terugkeer naar Ingoesjetië en maar liefst zes jaar na de gewraakte feiten, benadrukt verzoekende partij dat de familie van A. Tsjetsjeens is en dat het dan ook logisch is dat zij niet onmiddellijk op de hoogte waren van de terugkeer van verzoekende partij naar Ingoesjetië. Bovendien bevond de familie van A. zich ten tijde van de feiten zich hoogstwaarschijnlijk ook in een moeilijke situatie, waardoor deze niet direct de bloedwraak kon verklaren. Waar verwerende partij stelt dat het feit dat de familie van A. pas in april 2012 verzoekende partij heeft bezocht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent de bloedwraak, meent verzoekende partij dat dit een loutere subjectieve redenering van verwerende partij betreft. Verder oppert verzoekende partij dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing daaromtrent gesteld wordt, bloedwraak alleen tegen de mannelijke familieleden van verzoekende partij kan worden gericht en niet tegen haar zus of een ver familielid. Verzoekende partij verwijst hiervoor naar de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat bloedwraak formeel tegen alle mannelijke familieleden kan worden gericht van degene die de misdaad heeft begaan.

2.2.10.2. De Raad bemerkt evenwel dat door verzoekende partij verklaard werd dat A. ook familie had in Ingoesjetië (administratief dossier, stuk 5, hoorverslag CGVS d.d. 24/06/2015, p. 6). Gelet op het feit dat verzoekende partij zelf verklaarde dat iedereen op de hoogte was van haar terugkeer naar Ingoesjetië en dat uit haar verklaringen blijkt dat zij een publiek leven had van zodra haar probleem met de autoriteiten geregeld was, zijnde vlak na haar aankomst ter plaatse, is het geenszins aannemelijk dat de familie van A. haar desondanks pas in april 2012, een jaar na haar terugkeer naar Ingoesjetië en maar liefst zes jaar na de gewraakte feiten, zou bezocht hebben. Daar waar verzoekende partij verder omtrent de opmerking van verwerende partij dat de stelling van verzoekende partij als kon de familie van A. niet eerder de bloedwraak uitspreken omdat zij niet wisten waar zij was en men haar persoonlijk de bloedwraak zou moeten verklaren voorbij gaat aan de informatie over bloedwraak waaruit blijkt dat een bloedwraak aan de familie van de tegenpartij kan worden meegedeeld (dus ook eventueel tegenover haar zus, een ver familielid, enz.), aanvoert dat bloedwraak enkel tegen de mannelijke familieleden van degene die de misdaad heeft begaan kan worden gericht, en dus niet aan haar zus of een ver familielid, bemerkt de Raad dat dit op generlei wijze afbreuk doet aan het gegeven dat het bestaan van de bloedwraak kan worden meegedeeld aan de zus van verzoekende partij of een ver familielid, zonder dat de bloedwraak daarom gericht is ten aanzien van deze familieleden. Hoe dan ook gaat de stelling van verzoekende partij dat de familie niet eerder de bloedwraak kon uitspreken omdat zij niet wisten waar verzoekende partij was en men haar persoonlijk de bloedwraak zou moeten verklaren tevens voorbij aan het feit dat verzoekende partij vlak na de feiten nog verschillende weken in haar eigen huis woonde, alsook aan het feit dat zij reeds in april 2011 opnieuw thuis was.

Daarnaast bemerkt de Raad nog dat door verwerende partij tevens gemotiveerd werd dat het weinig logisch is dat de familie van A. verzoekende partij, die zelf slachtoffer was van de situatie, verantwoordelijk zou achten voor de dood van A.. Door verzoekende partij worden in haar verzoekschrift geen concrete argumenten aangehaald die deze motivering in een ander daglicht stellen, waardoor deze dan ook onverminderd overeind blijft.

De Raad is van oordeel dat deze vaststellingen het ongeloofwaardig karakter van de door verzoekende partij beweerde bloedwraak die over haar zou zijn afgekondigd verder bevestigen.

2.2.11. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij weinig initiatief aan de dag legde om de vermeende bloedwraak in der minne te regelen, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.12.1. Waar verwerende partij motiveert dat de vaststelling dat de derde asielaanvraag erg laattijdig is afbreuk doet aan de ernst van de door verzoekende partij voorgehouden vrees, voert verzoekende partij aan dat zij reeds twee negatieve beslissingen had gekregen en dat zij vreesde om een nieuwe negatieve beslissing te krijgen. Zij wilde liever in het voor haar veilig België illegaal verblijven dan gedwongen te worden om terug te keren naar haar land van herkomst na een nieuwe negatieve beslissing. Daarnaast duurde het een tijd vooraleer zij de documenten had verzameld die haar asielrelaas konden ondersteunen, daar zij dit onmogelijk kon doen vanuit de gevangenis.

2.2.12.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat zij vreesde een nieuwe negatieve beslissing te krijgen en dat zij liever in het voor haar veilig België illegaal wilde verblijven dan gedwongen te worden om terug te keren naar haar land van herkomst na een nieuwe negatieve beslissing niet kan overtuigen als verklaring voor haar laattijdige asielaanvraag. Immers werd er reeds in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekende partij reeds in de gevangenis zat, wat, bij afwezigheid van een asielaanvraag, een verhoogd risico op repatriëring inhoudt. Dat verzoekende partij zelfs in dergelijke risicovolle omstandigheden geen initiatief nam om de nieuwe relevante informatie aan de asielinstanties kenbaar te maken, ondermijnt dan ook de ernst en geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden vrees. Het gegeven dat zij op dat moment nog niet in het bezit was van documenten die haar asielrelaas konden ondersteunen, kan niet volstaat om te verklaren waarom verzoekende partij, die zich in omstandigheden bevond waarin een verhoogd risico was op repatriëring, nagelaten heeft om de nieuwe relevante informatie aan de asielinstanties kenbaar te maken.

2.2.13. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.14. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.15. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe gegevens die verzoekende partij heeft aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen. Derhalve kan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt:

*“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetjië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen*

van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 24 juni 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.18. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT